

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/143/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6609206465
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6609206465.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a členov senátu JUDr. Danice Kočičkovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci žalobcov: X. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, I., 2/ X. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, I., 3/ X. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, I., 4/ U. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, I., všetci zastúpení Mgr. Viktóriou Hellenbart, advokátkou, so sídlom M. Rázusa 32, Lučenec, proti žalovaným: 1/ W. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, I., 2/ B. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, I., obaja zastúpení JUDr. Erikou Golskou, advokátkou, so sídlom T. G. Masaryka 7, Lučenec, v konaní o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 5C/117/2009-446 zo dňa 11. 02. 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 5C/117/2009-446 zo dňa 11. 02. 2019 **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom 1/ až 4/ náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 % do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie v poradí tretím rozsudkom rozhodol tak, že výrokom:

I. Určil, že nehnuteľnosti v katastrálnom území a obci I., zapísané na liste vlastníctva číslo XX ako CKN parcela č. XXX/X o výmere 284 m², zastavané plochy a nádvorcia, CKN parcela č. XXX/X o výmere 34 m², zastavané plochy a nádvorcia, CKN parcela č. XXX/X o výmere 65 m², zastavané plochy a nádvorcia, CKN parcela č. XXX/X o výmere 409 m², zastavané plochy a nádvorcia, CKN parcela č. XXX/X o výmere 83 m², zastavané plochy a nádvorcia spolu s rodinným domom súp. č. 27 postaveným na parcele č. XXX/X a domom so súp. č. XX postaveným na parcele č. XXX/X aj na parcele č. XXX/X, všetky v spoluvlastníckom podiele v 1/2-ici patria do dedičstva po nebohej B. R., narodenej XX.XX.XXXX, ktorá zomrela XX.XX.XXXX, naposledy bytom B. XX, I..

II. Žalovaným 1/, 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom 1/ - 4/ náhradu trov konania vo výške 100%. O výške tejto náhrady rozhodne súd samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 11.06.2009 sa žalobcovia 1/ - 4/ domáhali voči žalovaným 1/, 2/ určenia, že nehnuteľnosti v kat. úz. a obci I. zapísané na LV číslo XX ako CKN parcela číslo XXX/X o výmere XX4 m², zastavané plochy a nádvorcia, CKN parcela č. XXX/X o výmere 34 m², zastavané plochy a nádvorcia, CKN parc. č. XXX/X o výmere 65 m², zastavané plochy a nádvorcia, CKN parc. č. XXX/X o výmere 409 m², zastavané plochy a nádvorcia, CKN parc. č. XXX/X o výmere 83 m², zastavané plochy a nádvorcia s rodinným domom so súpisným číslom 27 postaveným na parcele číslo XXX/X, rodinným domom so súpisným číslom XX postaveným na parc. č. XXX/X, rodinným domom so súpisným číslom XX postaveným na parcele číslo XXX/X v

spoluvlastníckom podiele 1-ica patria do dedičstva po nebohej B. R., narodenej XX.XX.XXXX, zomrelej XX.XX.XXXX, naposledy bytom Ul. mieru číslo XX I..

3. Žalobcovia podanú žalobu odôvodnili tým, že sú právnymi nástupcami po neb. B. R., narodenej XX.XX.XXXX, ktorá zomrela XX.XX.XXXX. Menovaná zdedila spoluvlastnícky podiel na sporných nehnuteľnostiach v 48/96-ín, t. j. 1/2-icu v pomere k celku po svojom otcovi D. B. D. S. dedičským rozhodnutím bývalého Štátneho notárstva v Lučenci číslo konania D 455/91 zo dňa 25.07.1991 spolu s ďalšími nehnuteľnosťami zapísanými na LV číslo XX pre kat. úz. a Obec I.. B. D. S. zdedil spoluvlastnícky podiel 48/96-ín po svojej matke X. U., ktorá zomrela XX.XX.XXXX dedičským rozhodnutím číslo D/XX/1985 z 31.01.1985.

4. Žalovaní žiadali žalobu v celom rozsahu zamietnuť, zdôraznili nadobudnutie svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zákonným spôsobom vydaním osvedčenia vyhlásením o vydržaní vlastníckeho práva notárskou zápisnicou spísanou dňa 21.02.1996 notárkou JUDr. Martou Jurinovou, Notársky úrad vo Filakove, sp. zn. N/279/1995, Nz 41/1996 s tým, že popísané nehnuteľnosti aj v minulosti užívali právní predchodcovia žalovaného na 1. mieste.

5. Rozsudkom Okresného súdu Lučenec č. k. 5C/117/2009 zo dňa 15.02.2010 súd žalobe vyhovel a určil, že žalované nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. B. R. v polovici.

6. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/68/20170 zo dňa 29.07.2010 bol napadnutý rozsudok okresného súdu zrušený. Prvoinštančný súd vo veci znovu rozhodol rozsudkom č. k. 17C/117/2009-252 zo dňa 17.02.2012, pričom žalobu v plnom rozsahu zamietol, z dôvodu, že žalovaný 1/ W. U. bol na základe notárskej zápisnice č. N/279/1995, Nz 41/1996 vedený ako podielový spoluvlastník sporných nehnuteľností v podiele 149/192 na LV č. XX v kat. úz. I. a žaloba žalobcov bola podaná na súde prvej inštancie až 11.06.2009, t. j. po uplynutí 10 ročnej lehoty upravenej v ust. § 2 ods. 2 zákona č. 293/1992 Zb. v znení účinnom do 30.11.2000.

7. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie žalobcovia 1/ až 4/ a navrhli napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovie, nestotožnili sa s názorom, že sporný spoluvlastnícky podiel 48/96-ín na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XX pre kat. úz. a obec I. mali nadobudnúť žalovaní 1/ a 2/ titulom notárskeho osvedčenia vyhotoveného notárkou JUDr. Martou Jurinovou pod sp. zn. N/279/1995, Nz 41/1996 dňa 21.02.1996, v čase keď právna predchodkyňa žalobcov B. R. žila a bola zapísaná na LV č. XX pre kat. úz., obec I. ako podielová spoluvlastníčka uvedených nehnuteľností v podiele 48/96. Žiadať o vydanie takéhoto osvedčenia môže len držiteľ. Žalovaní však v čase podania návrhu na vydanie notárskeho osvedčenia neboli držiteľmi spoluvlastníckeho podielu B. R. (48/96) a neboli držiteľmi žiadneho zo spoluvlastníckych podielov, pretože reálne v prírode 1/2 nehnuteľností užívala B. R. ako dvor pred svojim rodinným domom a zvyšok užíval R. U. ako rodinný dom na bývanie a pozemky ním zastavané a prilahlé a záhradu za domom. Dôkazné bremeno na preukázanie tejto skutočnosti žalobcovia v konaní uniesli, žalovaní sa držby neujali ani po vydaní notárskeho osvedčenia. Pokiaľ teda nastal právny následok uvedený v § 2 ods. 3 zák. (po dobu uvedenú v odseku 2/ má osoba zapísaná v evidencii nehnuteľností alebo nadobúdateľ zapísanej nehnuteľnosti postavenie oprávneného držiteľa), nastal len formálne a to zápisom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe vydaného notárskeho osvedčenia s poznámkou o začatí plynutia 10 ročnej lehoty podľa § 2 ods. 2 zákona. Podľa názoru žalobcov postavenie oprávneného držiteľa nemôže mať osoba, ktorá vec vôbec nedrží (§ 129 Občianskeho zákonníka). Právna fikcia oprávnenosti držby veci podľa § 2 ods. 2 zákona svedčí len a jedine skutočnému držiteľovi, pretože jej existencia je predpokladom, aby došlo k vydaniu notárskeho osvedčenia a bude trvať 10 rokov bez ohľadu na to, koľko rokov už trvala držba držiteľa pred vydaním osvedčenia. Za skutkového stavu, kedy žalovaní urobili prvé úkony smerujúce k tomu, aby sa reálne ujali držby nehnuteľností až po uplynutí 10 rokov od roku 1996, teda v roku 2006, kde narazili na odpor žalobcov, vôbec nemožno konštatovať, že by sa jednalo o držbu dobromyseľnú. V čase úmrtia B. R., ktorá zomrela XX.XX.XXXX, bola táto poručiiteľka stále vlastníčkou nehnuteľností, pretože vlastnícke právo zapísané na list vlastníctva č. XX pre kat. územie a obec I. na základe notárskeho osvedčenia vydaného podľa zákona č. 293/1992 Zb. boli len vlastníctvom domnelým a v roku 2002 mali žalovaní len postavenie oprávnených držiteľov, pričom však poručiiteľka mala nikým nespochybnené vlastnícke právo. Teda v čase smrti poručiiteľky nebol žiaden dôvod na to, aby nehnuteľnosti neboli zahrnuté do dedičstva po nej, pretože žalovaným ešte neuplynula 10 ročná lehota nerušenej oprávnenej držby. Dobromyseľnosť žalovaných bola prerušená smrťou poručiiteľky a nehnuteľnosti mali byť jednoznačne

zahrnuté do dedičstva po nej. Žalobcovia v odvolaní poukázali aj na judikát Najvyššieho súdu č. 32/2011 (uznesenie sp. zn. 3Cdo 154/2010 zo dňa 16.12.2010).

8. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 17Co/189/2012-XX7 zo dňa 26.03.2013 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie sa vysporiadal s otázkou, kedy bol žalovaný 1/ W. U. na základe osvedčenia vydaného notárkou JUDr. Martou Jurinovou sp. zn. N 279/1995, Nz 41/1996 zo dňa 21.02.1996 zapísaný ako oprávnený držiteľ nehnuteľností v katastri nehnuteľností, kedy začala plynúť 10-ročná lehota na zmenu jeho postavenia z oprávneného držiteľa na vlastníka nehnuteľnosti. Odvolací súd vyvodil, že ak si žalobcovia alebo ich právni predchodcovia neuplatnili vlastníckeho právo k predmetným nehnuteľnostiam zapísaných na LV č. XX pre kat. územie I. v prospech W.a U.a podaním žaloby na súd alebo v konaní o pozemkových úpravách vykonávaných z dôvodu usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov, tak zákonným dôsledkom márneho uplynutia 10-ročnej lehoty v zmysle ust. § 2 ods. 2, prípadne lehoty podľa § 2 ods. 4 zák. č. 293/1992 Z. z. je, že sa osoba zapísaná v katastri nehnuteľností ako oprávnený držiteľ predmetných nehnuteľností stáva vlastníkom týchto nehnuteľností na základe vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k judikatúre najvyššieho súdu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 154/2010 zo dňa 16.12.2010) odvolací súd uviedol, že právny záver vyplývajúci z predmetného uznesenia nie je možné použiť v tomto konaní, pretože predmetné uznesenie najvyššieho súdu sa týka konania o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, kde sa opodstatnene požadované určenie vzťahuje ku dňu smrti poručiteľa a okolnosti, ktoré nastali po tomto dni, nemôžu mať logický vplyv na rozhodnutie súdu. Predmetom tohto konania na rozdiel od konania 3Cdo 154/2010 je ale určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, kde už posudzovanie okolností v zmysle ust. § 2 ods. 2 zák. č. 293/1992 Z. z. má svoje opodstatnenie. Po uplynutí zákonom stanovenej 10-ročnej lehoty už nebolo možné posudzovať okolnosti, za ktorých vydala notárka JUDr. Marta Jurinová predmetné osvedčenie.

9. Dovolanie žalobcov bolo odmietnuté ako procesne neprípustné (§ 243 b/ ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku), bez toho, aby dovolací súd skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

10. Žalobcovia 1/ až 4/ doručili Ústavnému súdu SR sťažnosť, ktorou namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 Ústavy SR. Ústavný súd sťažnosti sťažovateľov (žalobcov) v časti vyhovel nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 4XX/2015-57 a rozhodol tak, že základné právo žalobcov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 189/2012 z 26.03.2013 porušené bolo a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/189/2012 z 26.03.2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Podľa názoru Ústavného súdu právna a skutková situácia v právnej veci sťažovateľov (žalobcov) a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 154/2010, na ktoré sa odvolávali je porovnateľné a právne závery najvyššieho súdu sú aplikovateľné na vec sťažovateľov (žalobcov). Notárske osvedčenie bolo vo veci sťažovateľov vydané 21.02.1996 a právna predchodkyňa sťažovateľov zomrela 19.10.2002, z čoho jednoznačne vyplýva, že pokiaľ má súd posudzovať vlastníctvo poručiteľa k nehnuteľnosti ku dňu jej smrti 10-ročná lehota, ktorá je jedným zo základných predpokladov, aby sa v evidencii zapísaný oprávnený držiteľ stal vlastníkom nehnuteľností neuplynula. Žiadnym spôsobom krajský súd nevysvetlil, prečo právny záver rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 154/2010 nie je aplikovateľný na vec sťažovateľov, v ktorej sa domáhali petitom práve takého určenia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva a zároveň v situácii, keď smrť poručiteľa v ich prípade nastala taktiež pred uplynutím 10-ročnej lehoty.

12. Krajský súd v Banskej Bystrici po zrušení jeho rozhodnutia ÚS SR následne rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, zmenil svoj skorší záväzný právny názor. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nárok žalobcu nesprávne právne posúdil a z tohto dôvodu nedostatočne zistil skutkový stav, čím nesplnil ústavnú a zákonnú povinnosť garantovať obsah základného práva na súdnu ochranu s tým, že takýto komplexne chybný postup by nemal naprávať súd vyššej inštancie. Žalobcovia sa domáhali určenia, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po ich právnej predchodkyňi, namietali vznik vlastníckeho práva žalovaného v 1/ rade na základe osvedčenia vyhlásením o vydržaní nehnuteľnosti notárskou zápisnicou spísanou dňa 21.02.1996. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vyslovil nesprávny právny záver, že uplynutím zákonom stanovenej lehoty od zápisu žalovaného 1/ za vlastníka nehnuteľnosti podľa

osvedčenia notárky JUDr. Marty Jurinovej už nebolo možné posudzovať okolnosti, za ktorých bolo vydané osvedčenie notárky JUDr. Marty Jurinovej zo dňa 21.02.1996 Nz 41/1996, nezaoberal sa relevantnými skutočnosťami dôležitými pre správne posúdenie vlastníckeho práva strán sporu.

13. Okresný súd v ďalšom konaní na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav, ktorý posudzoval podľa § 129 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 odsek 1 Občianskeho zákona, § 63 § 2 odsek 1 zákona číslo 293/1992 Zb., § 2 ods. 2, 3 zákona číslo 323/1992 Zb. v znení platnom ku dňu 21.02.1996.

14. Okresný súd zistil, že žalobcovia sú právnymi nástupcami po nebohej B. R., nar. XX.XX.XXXX, ktorá zomrela XX.XX.XXXX, pričom menovaná bola matkou žalobcu 1/ a jeho už nebohého brata XXX/XXXX R., kedy žalobkyňa 2/ je manželkou zosnulého a žalobkyne 3/,4/ sú ich dcéry.

15. Žalovaný 1/ dňa 21.02.1996 za účinnosti zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam v znení účinnom do 30.11.2000 vykonal vyhlásenie že splnil podmienky podľa osobitného predpisu k nehnuteľnostiam v katastrálnom území I. a B. do notárskej zápisnice notárky Marty Jurinovej, Notársky úrad vo Filakove pod N279/1995, Nz41/1996.

16. Vyhlásenie žalovaného 1/ sa týkalo okrem iného pozemkov vedených na LV č. XX vedených v kat. úz. I. a to parcely č. XXX/X o výmere XX4 m², zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXX/X o výmere 34 m², zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXX/X o výmere 65 m², zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXX/X o výmere 409 m², zastavané plochy a nádvoria a parc. č. XXX/X o výmere 83 m², zastavané plochy a nádvoria spolu s rodinnými domami súp. č. 27, XX vo vzťahu k podielom B. R. v 48/96-inách, I. U. a v 12/96-inách a X. B. v 12/96-inách. Vyhlásenie obsahovalo tvrdenie, že označené nehnuteľnosti od pozemnoknižných vlastníkov odkúpili jeho starý otec X. U. a otec W. U. st., ktorí na pozemkoch hospodárili, kedy o kúpe sa nezachovali písomné listiny. Zároveň žalovaný 1/ žiadal, aby bol v evidencii nehnuteľností zapísaný za vlastníka označených nehnuteľností.

17. V zmysle príslušného zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam k svojmu vyhláseniu žalovaný 1/ pripojil ako dôkaz na potvrdenie osvedčených skutočností čestné prehlásenie M. L. a N. V. obyvateľiek Obce I., vyjadrenie Obce I. zo dňa 11.02.1996 o okolnostiach dôležitých pre vydanie osvedčenia. Notárka vykonala oznámenie o konaní osvedčenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. XX kat. úz. I., kedy sa v evidencii nehnuteľností zapísal za vlastníkov nehnuteľností W. U. (žalovaný 1/), ako osoba uvedená v tomto osvedčení, čím po dobu 10 rokov od zápisu v evidencii nehnuteľností získal ako nadobúdateľ status oprávneného držiteľa nehnuteľností. Osvedčenie notárky JUDr. Jurinovej vo forme notárskej zápisnice bolo do katastra nehnuteľností zapísané najneskôr 18.09.1997.

18. V čase spísania notárskej zápisnice N279/1995, Nz41/1996 zo dňa 21.02.1996, ktorá obsahuje vyhlásenie žalovaného 1/, žili ešte právní predchodcovia žalovaného 1/, konkrétne jeho otec W. U. st., ako to uviedol žalovaný 1/ na pojednávaní ako aj pozemnoknižná vlastníčka parciel č. XXX/X až XXX/X v 48/96-inách (teda v polovici) zapísaných na LV č. XX kat. úz. I. B. R. (právna predchodkyňa žalobcov).

19. Konajúca notárka neskúmala okolnosti vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti žalovaným 1/. Nedostatkom zápisnice bolo, že notárska zápisnica neobsahovala vyjadrenie osôb, ktorým posledný zápis v katastri nehnuteľností preukazuje vlastnícke právo, že nemajú k vzniku vlastníckeho práva výhrady, kedy takouto osobou bola B. R., ktorá v čase spísania notárskej zápisnice žila. Čestné prehlásenie obyvateľiek obce znalých pomerov ako dôkaz, ktoré boli notárovi predložené na potvrdenie osvedčovaných skutočností pochádzali od N. V., nie nezaujatej osoby (svokry navrhovateľa) a M. L., ktorá v neskoršom trestnom konaní prehlásila, že jej osobné údaje boli zneužitá a podpis sfaľovaný.

20. Žalovaní sa držby nehnuteľností vedených na LV č. XX kat. úz. I. neujali. B. R. zomrela 29.10.2002. Až po uplynutí 10-ročnej lehoty od zápisu osvedčenia notárky, čo bolo 18.09.2007, kedy nastal následok uvedený v § 2 ods. 2 cit. zákona č. 293/1992 Zb., t. j. že sa zapísaná osoba (oprávnený držiteľ) stala vlastníkom zapísanej nehnuteľnosti na základe vydržania, ohlásili žalovaní žalobcom uvedenú skutočnosť. Nakoľko žalobcovia právo žalovaných o vydržaní v zmysle zákona č. 293/1992 Zb. nehnuteľností vedených na LV č. XX v kat. úz. I., ktoré boli v evidencii nehnuteľností vedené na XX/XX-inách, R. v 48/96-inách, teda v jednej polovici neuznali, uplatnili svoj nárok na určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po B. R..

21. Okresný súd poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III.ÚS 4XX/2015-57 zo dňa 07.04.2016 podľa, ktorého v danom konaní ide o posúdenie, či poručiťka bola v čase smrti vlastníkom žalovaných nehnuteľností. Požadované určenie sa tu teda vzťahuje ku dňu smrti poručiťka a ani okolnosti, ktoré nastali po tomto dni, nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu. Na určenie, či žalované nehnuteľnosti boli v čase smrti vo vlastníctve poručiťky B. R. teda nemá vplyv konanie vedené podľa § 63 zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam, keďže je evidentné, že B. R. zomrela skôr, ako uplynula 10-ročná lehota plynúca odo dňa zápisu osvedčenia podľa § 63 cit. zák. č. 293/1992 Zb., uplynutie ktorej lehoty je jedným zo základných predpokladov, aby sa v evidencii nehnuteľností zapísaný oprávnený držiteľ stal vlastníkom nehnuteľností. Vlastnícke právo B. R. k všetkým parcelám vedeným na LV č. XX v kat. úz. I. ku dňu jej smrti je pritom nepochybné, nakoľko tomu zodpovedá zápis vo verejnej listine, ktorým je list vlastníctva č. XX kat. úz. I. a nasvedčuje tomu aj rada ďalších verejných listín, ako sú dedičské rozhodnutia. B. R. uvedené nehnuteľnosti totiž preukázateľne zdedila po svojom otcovi D. B. D. S., ktorý zomrel A., naposledy bytom I., B. XX a to rozhodnutím Štátneho notárstva v Lučenci D 455/91, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25.07.1991. D. B. D. S. zase nehnuteľnosti zdedil po svojej matke X. U., ktorá zomrela XX.XX.XXXX, naposledy bytom I., B. XX, rozhodnutím Štátneho notárstva v Lučenci D XX/85-12 zo dňa 31.01.1985, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21.03.1985. V oboch uvedených dedičských rozhodnutiach je pritom uvedená celá výmera všetkých parciel č. XXX/X až XXX/X, t. j. 438 m² a 437 m² v súlade s vtedajším listom vlastníctva č. XX kat. úz. I. (č. I. 10, 11 spisu), kde parcely nie sú rozpisané, len je uvedená ich výmera ako aj v súlade s LV č. XX kat. úz. I. (č. I. 217), kde sú zapísané parcely č. XXX/X až XXX/X v celej ich výmere 875 m².

22. V tejto súvislosti okresný súd poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.12.2010 sp. zn. 3Cdo 154/2010, na ktoré tiež poukazuje Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III.ÚS 4XX/2015-57 zo dňa 07.04.2016. Citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR uvádza, že „súdna prax akceptuje žaloby, ktorými sa dedič domáha určenia, že tá - ktorá vec patrí do dedičstva po poručiťkovi. V konaní o takých žalobách ide o posúdenie, či poručiť bol v čase smrti vlastníkom tejto veci. Požadované určenie sa tu vzťahuje ku dňu smrti poručiťka a okolnosti, ktoré nastali po tomto dni, nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu. Ak súd vyhovie žalobe požadujúcej uvedené určenie a vec je následne prejednaná v konaní o dedičstve ako majetok poručiťka, nepotvrzuje rozhodnutie o dedičstve (osvedčenie o dedičstve), že dedič je v súčasnosti vlastníkom veci. Po smrti poručiťka môžu vo všeobecnosti nastať právne skutočnosti, s ktorými právny poriadok spája vznik vlastníctva niekoho iného (napr. vydržaním); v konaní, v ktorom sa zisťuje, či určitá vec bola v čase smrti poručiťka v jeho vlastníctve, sú však takéto (neskoršie) skutočnosti právne bezvýznamné.“

23. Z vyššie uvedených dôvodov, kedy je nepochybné, že v čase smrti poručiťky B. R. nenastal jeden zo základných predpokladov vzniku vlastníckeho práva vydržaním v zmysle § 3 ods. 2 zák. č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam a to uplynutie 10-ročnej lehoty od zápisu oprávnenej držby do evidencie nehnuteľností, okresný súd určil, že nehnuteľnosti popísané vo výrokovej časti jeho rozsudku patria do dedičstva po nebohej B. R., nar. XX.XX.XXXX, ktorá zomrela 29.10.2002.

24. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, 2 CSP. V prejednanej veci mali žalobcovia úspech vo výške 100%, preto okresný súd vyslovil, že žalovaní 1/, 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom 1/ - 4/ náhradu trov konania v plnej výške 100 %.

25. Proti rozsudku v súlade s § 355 ods. 1 CSP, v lehote v súlade s § 362 ods. 1 CSP podali odvolanie žalovaní, navrhli rozsudok zmeniť tak, že súd žalobu zamietne. Odvolanie podali podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP, z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

26. Odvolatelia uviedli, že rešpektujú právny záver vyslovený Ústavným súdom SR v tejto veci sp. zn. III. ÚS 4XX/2015-57 zo dňa 07. 04. 2016, avšak ako prostriedok svojej procesnej obrany namietali rozsah predmetu dedičstva po poručiťke B. R., a teda majú za to, že nehnuteľnosti nepatria do dedičstva po nebohej B. R., čím sa súd prvej inštancie nezaoberal, argumentáciu žalovaných nevyhodnotil, a teda ani nepochybnil. Javilo sa, že predmetom konania, t. j. dedičstva po poručiťke B. R. je len

spoluvlastnícke právo k spoločnému dvoru. Dokazovanie bolo zamerané len na podiel k spoločnému dvoru, hoci predmetom konania je viac nehnuteľností, vrátane rodinných domov. Žalobcovia nepredložili žiadny dôkaz o vlastníctve B. R. k rodinným domom ani k ostatným pozemkom. Dom na parcele č. XXX/X bol okolo roku 1950 zbúraný, patrili starým rodičom žalovaného 1/ X. U.ovi a jeho manželke B. U.. Stena tohto rodinného domu tvorila súčasne hranicu medzi pozemkami R. a U.ovcov. Neexistoval spoločný dvor žalobcov a žalovaných. Pozemok č. XXX/X je nezastavaný a právni predchodcovia žalovaných umožnili právnym predchodcom žalobcov užívať polovicu pozemku. Následne bol vytvorený na uvedenom pozemku plot, tzv. staré oplotenie a svedkovia vypočítali v konaní aj uvádzali, že si pamätajú ako B. R. užívala spoločný dvor po zvyšky starého oplotenia. K rodinnému domu stojacemu na parc. č. XXX/X právni predchodcovia žalovaných pristavili vpredu rodinný dom na pozemok parc. č. XXX/X, ktorý je v súčasnosti označovaný súp. č. XX, a taktiež vzadu pristavili rodinný dom na pozemok parc. č. XXX/X, ktorý je v súčasnosti označený súpisným číslom C.. Nikdy neboli právnym predchodcom žalobcov dané do vlastníctva, resp. spoluvlastníctva rodinné domy právnych predchodcov žalovaných. Pozemky ktorých spoluvlastníctva sa domáhajú žalobcovia, resp. určenia, že patria do dedičstva po B. R. sú okolitými pozemkami k rodinným domom vo vlastníctve žalovaných a s výnimkou pozemku parc. č. XXX/X sú užívané výlučne žalovanými ako dvor k rodinným domom (parc. č. XXX/X) a ako záhrada (XXX/X), ako to vyplýva z kópie katastrálnej mapy. V pozemkovoknižnej vložke č. XXX je v majetkovej podstate pod č. 1 zaznamenaný pozemok č. XXX/X, na ktorom stojí dom popisné číslo XX s dvorom, v časti B ako vlastníci je ako spoluvlastník uvedený M. U. s manželkou X. S. o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 24/48 t. j. v polovici. Ostatní spoluvlastníci uvedení pod poradovým č. 2. až 6 sú právnymi predchodcami žalovaného 1/ a to v polovici. V pozemkovoknižnej vložke č. XXX je zaznamenaný pozemok parc. č. XXX/X, na ktorom stojí dom bez popisného čísla a v časti B ako vlastníci sú uvedení X. U. a jeho manželka B. rod. D.ová (starí rodičia žalovaného 1/) po polovici. Nie je tam vedený žiadny právny predchodca žalobcov ako spoluvlastník. Na uvedenom pozemku je postavený rodinný dom, ku ktorému právni predchodcovia žalobcov nikdy nevlastnili spoluvlastnícky podiel.

27. Ďalej odvolatelia uviedli, že z rozhodnutia Štátneho notárstva v Lučenci zo dňa 31. 01. 1985 v dedičskej veci po nebohej poručiteľke X. U. (prastará matka žalobcu 1/) vyplýva, že predmetom dedenia je majetok patriaci do dedičstva pozostávajúci z rodinného domu zapísaného na LV č. XX, k. ú. I., parc. č. XX, zastavaná plocha o výmere 64 m², parc. č. XXX záhrada výmera 2 988 m², parc. č. XXX číslo súpisné XX, s čím súvisí vlastníctvo spoločného dvora na LV č. XX, parc. č. XXX, č. s. XX, XX, zastavaná plocha, výmera 438 m² a 437 m² 48/96-ina. Odvolatelia poukázali na neodbornosť osoby, ktorá uvedenú listinu spísala, nakoľko sa v nej uvádza „vlastníctvo“ spoločného dvora ako pozemok parc. č. XXX, v skutočnosti však malo ísť o spoluvlastníctvo na spoločnom dvore v podiele 48/96-tín. Nesprávne tiež bolo uvedené zápis vo vložke č. XX, správne bolo opravené na LV XX. V dôsledku neznalosti danej osoby majú za to, že došlo k nesprávnemu zápisu výmery pozemku. Predmetom dedičstva mal byť len spoluvlastnícky podiel na spoločnom dvore parc. č. XXX/X o veľkosti 48/96-tín. Jednoznačne je podľa odvolateľov preukázané, že predmetom dedičstva po poručiteľke X. U. nebol spoluvlastnícky podiel na rodinných domoch žalovaných súp. č. XX a XX stojacich na pozemkoch parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/X o veľkosti 1/2-ice a ani spoluvlastnícky podiel na pozemkoch žalovaných parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/X. Dedičstvo po X. U. nadobudol jej jediný syn D. D. S. a z rozhodnutia Štátneho notárstva v Lučenci zo dňa 25. 07. 1991 po poručiteľovi D. B. D. S. (starý otec žalobcu 1/) nevyplýva, že predmetom dedenia by bol spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/2 na rodinných domoch žalovaných číslo súpisné XX, XX, stojacich na pozemkoch parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/X, a taktiež spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/2 na pozemkoch žalovaných parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/X a XXX/X.

XX. Odvolatelia namietali vyjadrenie notárky zo dňa 06. 05. 2009, v zmysle ktorého notárka JUDr. Kristína Malovcová, ktorá realizovala dedičské konanie po poručiteľovi D. B. D. S. uviedla: „...text v dedičskom konaní ... možno chápať a vysvetľovať tak, ako ste napísali, že predmetom dedenia boli aj stavby so súpisným č. XX a XX na parc. č. XXX, tak ako tieto boli zapísané na LV“, nakoľko bolo odpovedané na kapióznou otázku. Dedičské konanie prebehlo 18 rokov pred týmto vyjadrením. Notár z dôvodu archivácie nemohol mať prístup k spisovým materiálom týkajúcim sa dedičského konania z roku 1991. Vyjadrenie nie je opatrené ani odtlačkom pečiatky a podpisom JUDr. Kristíny Malovcovej.

29. V odvolaní žalovaní poukázali na to, že B. R. sa spolu so sestrou žalovaného 1/ F. I. chcela dohodnúť o vysporiadaní nehnuteľností, pričom žiadala vysporiadať pozemok k parc. č. XXX/X, ktorý by jej bol prenechaný do vlastníctva celý, nepožadovala vysporiadanie rodinných domov žalovaných a ani ostatných pozemkov patriacich žalovaným, nakoľko si bola zrejme vedomá, že tieto nehnuteľnosti

nevlastní ani len v časti spoluvlastníckeho podielu. V rodinnom dome súp. č. XX boli prihlásení na trvalý pobyt rodičia žalovaného 1/ a v dome súp. č. XX bol prihlásený na trvalý pobyt brat otca žalovaného 1/ R. U., ktorý tam býval so svojou manželkou. Žalobcovia nespomínajú, že by B. R. v minulosti obývala rodinné domy vo vlastníctve žalovaných, prípadne, že by právni predchodcovia žalobcov obrábali záhradu vo vlastníctve žalovaných. Predmetom dokazovania bol len pozemok parc. č. XXX/X. Je nelogické, že by si žalobcovia po úmrtí B. R. 29. 10. 2002, po dobu 7 rokov, nevšimli, že spoluvlastnícky podiel na rodinných domoch nachádzajúcich sa v bezprostrednej blízkosti ich bydliska nebol zahrnutý do dedičského konania po B. R.. Pokiaľ by svoje právo využili bezodkladne, bola by v ich prípade ešte zachovaná 10 ročná lehota od zápisu začatia konania o určenie vlastníckeho práva osvedčením v prospech žalovaného 1/, ktorá lehota plynula od 18. 09. 1997 do 18. 09. 2007. Žalobcovia podali žalobu na súd dňa 11. 06. 2009.

30. Ďalej odvolatelia poukázali na to, že žalobcovia v konaní Okresného súdu Lučenec sp. zn. 12C/335/2015 žiadali o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vo vzťahu k pozemku parc. č. XXX/X, čiže boli si vedomí toho, že uvedený pozemok im nepatrí. Súd prvej inštancie, napriek návrhu žalovaných na doplnenie dokazovania vyžiadaním spisu OS Lučenec sp. zn. 12C/335/2015 tento dôkaz nevykonal.

31. V závere odvolania odvolatelia uviedli, že súd prvej inštancie sa nezaoberal ani právnym posúdením veľkosti spoluvlastníckych podielov. Žalovaný 1/ nadobudol do svojho výlučného vlastníctva, alebo spoločne so žalovanou 2/ do BSM (mimo podielu B. R. 39/96-ín), podiel o veľkosti 126/192 - ín, na nehnuteľnostiach vedených na LV č. XX, čo je viac ako polovica celku, pričom nadobudnutie týchto podielov nebolo spochybnené. Rozsudkom teda bolo nedôvodne zasiahnuté do vlastníckeho práva na strane žalovaných. Konkrétne nadobudli spoluvlastnícke podiely: kúpnu zmluvou uzatvorenou dňa 12. 09. 2005 žalovaní 1/ a 2/ od V. I. do BSM podiel o veľkosti 10/192-ín, kúpnu zmluvou zo dňa 19. 11. 2007 žalovaní 1/ a 2/ do BSM spoluvlastnícky podiel o veľkosti 14/96-ín od obce I., B. XXXX/XX a A. U.a, na základe dedičského konania D 11XX/94 Dnot 252/94 zo dňa 12. 05. 1995 po poručiťelovi R.ovi U.ovi nadobudol žalovaný 1/ do svojho výlučného vlastníctva spoluvlastnícky podiel o veľkosti 5/192-ín, na základe dedičského konania 15D 984/04, Dnot 262/04 zo dňa 22. 09. 2004, nadobudol žalovaný 1/ do svojho výlučného vlastníctva po poručiťelke Juliane U. (matky žalovaného 1) spoluvlastnícky podiel o veľkosti 5/192-ín, na základe notárskej zápisnice N XX9/1995, Nz 41/1996 zo dňa 21. 02. 1996, neberúc do úvahy osvedčenie o vydržaní vo vzťahu k spoluvlastníckemu podielu B. R., nadobudol žalovaný 1/ do svojho výlučného vlastníctva spoluvlastnícky podiel: I. U.a o veľkosti 12/96-ín, 12/96, X. B. o veľkosti 12/96-ín, B. I. o veľkosti 9/96-ín, A. U.a o veľkosti 6/96-ín, teda spolu 39/96-ín.

32. Odvolatelia tiež uviedli, že za nespravodlivé treba považovať, že súd určiť, že do dedičstva po B. R. patrí aj spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/2 na rodinných domoch súp. č. XX a súp. č. XX, ktoré rodinné domy postavili právni predchodcovia žalovaného 1/ z vlastných finančných prostriedkov bez akejkoľvek majetkovej účasti zo strany žalobcov, respektíve ich právnych predchodcov. Prvoinštančný súd svojím rozsudkom v podstate priznal žalobcom 1/2-icu z uvedených žalovanými zhodnotených rodinných domov, čo jednoznačne je potrebné posudzovať ako zneužitie práva na strane žalobcov. Žalobcovia v priebehu súdneho konania nikdy netvrdili, že uvedené rodinné domy spolu so žalovanými vystavali, z vlastných finančných prostriedkov zrekonštruovali, že by na nich vykonávali opravy alebo údržbu. Súd o priznaní spoluvlastníckeho podielu 1/2-ice na rodinných domoch súp. č. XX a súp. č. XX rozhodol napriek tomu, že v odôvodnení rozsudku vyslovil právny názor, že za nepochybné považuje len vlastnícke právo B. R. ku všetkým parcelám vedeným na LV č. XX, nezmienal sa o spoluvlastníctve vo vzťahu k rodinným, domom súp. č. XX a č. XX, teda ide o rozsudok zmätočný.

33. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných navrhli rozsudok potvrdiť, žalovaní nepredložili iný titul nadobudnutia predmetných nehnuteľností ako notárske osvedčenie o vstupe do dobrovoľnej držby nehnuteľností, pričom obsahom osvedčenia bol spoluvlastnícky podiel k rodinným domom a pozemkom. Táto listina však nie je spôsobilým titulom nadobudnutia vlastníckeho práva, preto súd prvej inštancie správne rozhodol, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťelke. Zároveň poukázali na to, že žalovaní nadobudli menšinové spoluvlastnícke podiely kúpnyimi zmluvami od ostatných spoluvlastníkov, čím sa vyvracia pravdivosť tvrdení o existencii dobromyseľnej držby nehnuteľností. Všetky zmluvy, na

základe ktorých, žalovaní nadobudli spoluvlastnícke podiely od ostatných menšinových spoluvlastníkov uvádzajú tak pozemky ako aj rodinné domy. Právni predchodcovia žalobcov umožnili bývanie v dome menšinovým spoluvlastníkom, a to predchodcom žalovaných W.ovi a W. U.ovcom, ktorí mali podiel 5/96 a R.ovi U.ovi, ktorý mal podiel 5/96, lebo nemali v tom čase kde bývať. Žalobcovia uviedli, že sa stali obeťou nečestného konania zo strany žalovaných, ktorí obišli žijúcu spoluvlastníčku a u notára tvrdili, že podiel 48/96 od nej odkúpili, pričom jej stanovisko k tejto okolnosti a súhlas nepripojili, hoci mohli ak by to bola pravda. Výlučné užívanie spoločnej veci jedným zo spoluvlastníkov nie je dôkazom o dobromyseľnosti spoluvlastníka vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva k celej veci, ale môže byť dokladom o existencii dohody o užívaní veci medzi spoluvlastníkmi. Žalovaní v čase vydania notárskeho osvedčenia netvrdili že im dobromyseľná držba už uplynula, iba deklarovali začiatok jej plynutia, pričom počas tejto doby sa reálne držby všetkých nehnuteľností ani neujali, dokonca ani v rodinnom dome nikto nebýval. Až po uplynutí 10 ročnej lehoty vyzvali žalobcov na odstránenie oplotenia a poukázali na to, že sa stali vlastníkami pozemku, ktorí dovtedy žalobcovia užívali v dobrej viere, že sú jeho spoluvlastníkmi. Žalobcovia sa podanou žalobou bránia voči vzniknutej situácii. Všetky právne kroky žalobcov voči žalovaným do času, kým im Ústavný súd SR neposkytol súdnu ochranu ich ohrozenému vlastníckemu právu, boli reakciou na žalovanými navodenú situáciu, nie dôkazom o tom, že by sa žalobcovia necítili byť spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností.

34. Odvolatelia vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcov zotrvali na tvrdeniach uvedených v odvolaní.

35. Iné vyjadrenia vo veci podané neboli.

36. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu podľa § 379, 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 (a contrario) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne.

37. Podľa § 387 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

38. Odvolací súd v konaní súdu prvej inštancie nezistil vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok.

39. Odvolanie žalovaných nepoukazuje na žiadne také dôvody, ktoré by podmieňovali zmenu rozhodnutia.

40. V súdnej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom súd venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností, dostatočne zistil skutkový stav a mal spoľahlivé a dostatočné podklady pre rozhodnutie, skutkový stav subsumoval pod správnu normu hmotného práva, ktorú správne interpretoval.

41. Predmetom konania je určenie, že nehnuteľnosti označené žalobcami v spoluvlastníckom podiele v 1/2-ici patria do dedičstva po ich právnej predchodkyni alebo jej B. R., narodenej XX.XX.XXXX, ktorá zomrela 29.10.2002. V konaní bolo nesporné, že žalobcovia sú právnymi nástupcami neb. B. R.. Žalovaní sú zapísaní v evidencii nehnuteľností ako vlastníci sporných nehnuteľností, žalovaný 1/ je zapísaný na LV ako vlastník sporných spoluvlastníckych podielov na podklade notárskej zápisnice č. N/XX9/1996, Nz 41/1996 spísanej 21.02.1996 notárkou JUDr. Martou Jurinovou spísanou podľa § 2 ods. 1 zák. č. 293/1992 Zb. v znení do 30.11.2000, ktorou notárka osvedčila vyhlásenie žalovaného 1/ o vydržaní sporných podielov na nehnuteľnostiach. Osvedčenie bolo do katastra nehnuteľností zapísané najneskôr 18.09.1997.

42. Podľa § 2 zákona číslo 293/1992 Zb. v znení platnom do 30.11.2000 na základe osvedčenia notára (ďalej len "osvedčenie") vydaného za podmienok uvedených v tomto zákone sa v evidencii nehnuteľností zapíše za vlastníka nehnuteľnosti osoba uvedená v tomto osvedčení. Ak do 10 rokov odo dňa zápisu do evidencie nehnuteľností podľa odseku 1 neuplatní na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách vykonávaných z dôvodu usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov vlastnícke právo k nehnuteľnosti takto zapísanej iná osoba, stáva sa zapísaná osoba vlastníkom zapísanej nehnuteľnosti na základe vydržania. Po dobu uvedenú v odseku 2 má osoba zapísaná v evidencii nehnuteľností alebo nadobúdateľ zapísanej nehnuteľnosti postavenie oprávneného držiteľa.

43. Ústavný súd SR v Náleze č. III. ÚS 4XX/2015-57 zo dňa 07.04.2016 v konaní o sťažnosti žalobcov, na základe, ktorej zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto veci sp. zn. 17 Co 189/2012 z 26.03.2013 vyslovil záväzný právny názor. ÚS poukázal na to, že súdna prax akceptuje žaloby, ktorými sa dedič domáha určenia, že tá - ktorá vec patrí do dedičstva po poručiťovi. V konaní o takýchto žalobách ide o posúdenie, či poručiť bol v čase smrti vlastníkom tejto veci. Požadované určenie sa tu vzťahuje ku dňu smrti poručiťa a okolnosti, ktoré nastali po tomto dni, nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu. Zároveň ÚS SR dodal, že ak súd vyhovie žalobe požadujúcej uvedené určenie a vec je následne prejednaná v konaní o dedičstvo ako majetok poručiťa, nepotvrďuje rozhodnutie o dedičstve, že dedič je v súčasnosti vlastníkom veci. V konaní, v ktorom sa zisťuje, či určitá vec bola v čase mrti poručiťa v jeho vlastníctve, sú neskoršie skutočnosti právne bezvýznamné (NS SR sp. zn. 3 Cdo 154/2010).

44. Ústavný súd v rozhodnutí uviedol, že notárske osvedčenie bolo vydané 21.02.1996, právna predchodkyňa žalobcov B. R. zomrela XX.XX.XXXX, z čoho jednoznačne vyplýva, že ku dňu jej smrti 10-ročná lehota, ktorá je jedným zo základných predpokladov, aby sa v evidencii zapísaný oprávnený držiteľ stal vlastníkom nehnuteľnosti neuplynula. Žalovaný 1/ sa teda ku dňu smrti poručiťky nestal vlastníkom sporných spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach.

45. Z tvrdení žalovaných možno vyvodíť, že svoje vlastníctvo k spornému spoluvlastníckemu podielu odvodzovali z toho, že žalovaný 1/ dňa 21.02.1996 požiadal o spísanie osvedčenia do notárskej zápisnice podľa § 2 zák. č. 293/1992 Zb. a stal sa teda vlastníkom sporných spoluvlastníckych podielov na základe vydržania, uplynutím 10 ročnej doby. Iný titul nadobudnutia ich vlastníctva žalovaní neuviedli. Ako už vyplýva z vyššie uvedeného, žalovaný 1/ sa jednoznačne nestal na základe ním tvrdených skutkových okolností vlastníkom sporného podielu ku dňu smrti B. R..

46. Pokiaľ ide o tvrdený titul nadobudnutia vlastníctva žalovanými, žalovaný 1/ (počas života právnej predchodkyne žalobcov) za účinnosti zákona č. 293/1992 Zb. v znení účinnom do 30.11.2000 požiadal o spísanie osvedčenia do notárskej zápisnice podľa § 2 zák. č. 293/1992 Zb. k nehnuteľnostiam v katastrálnom území I. a B. notárky Marty Jurinovej, Notársky úrad vo Filákovke pod NXX9/1995, Nz41/1996. Vyhlásenie obsahovalo tvrdenie, že označené nehnuteľnosti od pozemnoknižných vlastníkov (t.j. vrátane B. R.) odkúpili jeho starý otec X. U. a otec W. U. st., ktorí na pozemkoch hospodárili, kedy o kúpe sa nezachovali písomné listiny. Vyhlásenie žalovaného 1/ sa týkalo okrem iného pozemkov vedených na LV č. XX vedených v kat. úz. I. a to parcely č. XXX/X o výmere XX4 m², zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXX/X o výmere 34 m², zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXX/X o výmere 65 m², zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXX/X o výmere 409 m², zastavané plochy a nádvoria a parc. č. XXX/X o výmere 83 m², zastavané plochy a nádvoria spolu s rodinnými domami súp. č. XX, XX vo vzťahu k podielom B. R. v 48/96-inách. Z tvrdenia žalovaného 1/ vyplýva, že žalovaný 1/ mal za to, že pôvodne bola vlastníčkou sporných spoluvlastníckych podielov B. Čomanová, vrátane podielov na domových nehnuteľnostiach (tvrdil v NZ, že podiel odkúpili jeho starý otec a otec od B. R.).

47. V čase spísania notárskej zápisnice NXX9/1995, Nz41/1996 notárkou JUDr. Martou Jurinovou so sídlom v Notárskom úrade vo Filákovke zo dňa 21.02.1996, ktorá obsahuje vyhlásenie žalovaného 1/, žili ešte právni predchodcovia žalovaného 1/, aj pozemnoknižná vlastníčka parciel č. XXX/X až XXX/X v 48/96-inách (teda v polovici) zapísaných na LV č. XX kat. úz. I. B. R.. Notárska zápisnica neobsahovala vyjadrenie osôb, ktorým posledný zápis v katastri nehnuteľností preukazuje vlastnícke právo, že nemajú k vzniku vlastníckeho práva výhrady, kedy takouto osobou bola B. R..

48. Z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie je nepochybné, že vlastnícke právo svedčí B. R. k všetkým sporným nehnuteľnostiam v podiele 1 (48/96-in) vedeným na LV č. XX v kat. úz. I. ku dňu jej smrti (29.12.2002), nakoľko tomu zodpovedá zápis vo verejnej listine, ktorým bol list vlastníctva č. XX kat. úz. I. (čl. 116) a nasvedčuje tomu aj rada ďalších verejných listín, ako sú dedičské rozhodnutia. B. R. uvedené nehnuteľnosti (vrátane podielov na domových nehnuteľnostiach) totiž preukázateľne zdedila po svojom otcovi D. B. D. S., ktorý zomrel 11.02.1991, naposledy bytom I., B. XX a to rozhodnutím Štátneho notárstva v Lučenci D 455/91, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25.07.1991. D. B. D. S. zase nehnuteľnosti zdedil po svojej matke X. U., ktorá zomrela XX.XX.XXXX, naposledy bytom I., B. XX, rozhodnutím Štátneho notárstva v Lučenci D XX/85-12 zo dňa 31.01.1985, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21.03.1985. V oboch uvedených dedičských rozhodnutiach je pritom uvedená celá výmera všetkých parciel č. XXX/X až XXX/X, t. j. 438 m² a 437 m² v súlade s vtedajším

listom vlastníctva č. XX kat. úz. I. (č. I. 10, 11 spisu), kde parcely nie sú rozpisané, len je uvedená ich výmera ako aj v súlade s LV č. XX kat. úz. I. (č. I. 217), kde sú zapísané parcely č. XXX/X až XXX/X v celej ich výmere 875 m². Z uvedených listinných dôkazov nepochybne vyplýva aj vlastníctvo domových nehnuteľností, na základe dedičských rozhodnutí. Na základe obsahu dedičských rozhodnutí bolo vlastníctvo spoluvlastníckeho podielu B. R. zaevidované v evidencii nehnuteľností a zapísané na LV č. XX (ako to preukázateľne vyplýva napr. z čl. 10, 116 spisu). Sám žalovaný 1/ požiadal o spísanie osvedčenia do notárskej zápisnice podľa § 2 zák. č. 293/1992 Zb. k nehnuteľnostiam vrátane podielu B. R. v 48/96 na všetkých sporných parcelách a rodinných domoch súp. č. XX, XX, teda nespochybňoval jej nadobúdacie tituly a vlastníctvo sporných spoluvlastníckych podielov na jednotlivých nehnuteľnostiach. Ani tvrdenie žalovaných, že v PKV č. X42 je v majetkovej podstate pod č. 1 zaznamenaný pozemok č. XXX/X, na ktorom stojí dom popisné číslo 39 s dvorom, v časti B ako vlastníci je ako spoluvlastník uvedený M. U. s manželkou X. S. o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 24/48 t. j. v polovici a ostatní spoluvlastníci uvedení pod poradovým č. 2. až 6 sú právnymi predchodcami žalovaného 1/ a to v polovici a že v pozemkovoknižnej vložke č. F. je zaznamenaný pozemok parc. č. XXX/X, na ktorom stojí dom bez popisného čísla a v časti B ako vlastníci sú uvedení X. U. a jeho manželka B. rod. D.ová (starí rodičia žalovaného 1/) po polovici, nie žiadny právny predchodca žalobcov ako spoluvlastník, nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia. Označenie dielčích parciel bez uvedenia výmer v PKV XXX/X a XXX/X nepreukazuje, že ide o označenie samostatných parciel, ale len vyjadrenie toho, že tieto parcely užívajú rôzni užívatelia, napr. nehnuteľnosť v podielovom spoluvlastníctve viacerých osôb a jednotlivé parcelné čísla vyjadrujú len užívanie nehnuteľnosti niektorým podielovým spoluvlastníkom.

49. Je správny záver, že B. R. ku dňu smrti bola vlastníčkou sporných spoluvlastníckych podielov a to vrátane podielov na domových nehnuteľnostiach, tak ako to vyplýva z výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie.

50. Pokiaľ odvolatelia namietali, že z dedičských rozhodnutí po právnych predchodcoch žalobcov nevyplýva, že predmetom dedenia by boli spoluvlastnícke podiely o veľkosti 1 na rodinných domoch č. súpisné XX, XX odvolací súd udáva, že žalovaný 1/ okrem tvrdenia, že mu patrí namietaný spoluvlastnícky podiel (vedený na C R.) na predmetných nehnuteľnostiach na základe notárskej zápisnice NXX9/1995, Nz41/1996, žiadne iné tvrdenie o jeho vlastníctve tohto podielu neuviedol, preto nedošlo k vyvráteniu nadobudnutia vlastníctva B. R. na základe dedičského konania, keď z týchto rozhodnutí je zrejme jej nadobudnutie vlastníctva, čo sa odrazilo aj v zápise vlastníckeho práva na LV.

XX. K námietke odvolateľov, že súd prvej inštancie sa nezaoberal ani právnym posúdením veľkosti spoluvlastníckych podielov, ktoré nadobudli žalovaný 1/ a 2/, okrem podielu B. R. a ich podiel je vo veľkosti 126/192, odvolací súd udáva, že predmetom konania bolo určenie, že spoluvlastnícke podiely sporných nehnuteľností v 1/2-ici patria do dedičstva po nebohej B. R.. V konaní bolo nesporne zistené, že žalovaný 1/ nenadobudol spoluvlastnícky podiel právnej predchodkyne žalobcov B. R. vo výške podielu 48/96-ín na základe notárskej zápisnice N XX9/1995, Nz 41/1996 zo dňa 21. 02. 1996 ku dňu smrti poručiťky.

52. Odvolací súd pre úplnosť udáva, že odvolatelia v odvolaní nesprávne tvrdia, že na základe notárskej zápisnice N XX9/1995, Nz 41/1996 zo dňa 21. 02. 1996, nadobudol žalovaný 1/ do svojho výlučného vlastníctva spoluvlastnícky podiel aj:

B. I. o veľkosti 9/96-ín a A. U. a o veľkosti 6/96-ín. Žalovaný v rozpore s notárskou zápisnicou N XX9/1995, Nz 41/1996 zo dňa 21. 02. 1996 (č. I. 21 spisu) tvrdia nadobudnutie podielov od osôb, ktoré neboli uvedené v NZ, a to podiel vo výške spolu 15/96, t. j. 30/192-ín, po odčítaní tohto podielu od tvrdeného podielu žalovanými 126/192-ín je podiel vo výške 1 (t. j. $126 - 30 / 192 = 96 / 192$, t. j.).

53. Pokiaľ žalovaný namietali nesprávnosť v tom, že súd prvej inštancie nesprávne z vykonaných dôkazov zistil skutkový stav, napriek ich návrhu na doplnenie dokazovania vyžiadaním spisu OS Lučenec sp. zn. 12C/335/2015 tento dôkaz súd nevykonal, odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav na základe vykonaných dôkazov v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dôkazy vyhodnotil súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo a bolo rozhodné pre naplnenie hypotéz aplikovaných právnych noriem, včítane toho, čo uviedli účastníci. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí súd z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Súd prvej inštancie na základe vykonaného

dokazovania správne zistil skutkový stav. Povinnosťou súdu nebolo vykonať všetky navrhnuté dôkazy, ale len tie, ktorými sa preukazujú rozhodné skutkové okolnosti. Skutočnosť, že sa žalobcovia v konaní Okresného súdu Lučenec sp. zn. 12C/335/2015 domáhali určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vo vzťahu k pozemku parc. č. XXX/X, čo podľa žalovaných preukazuje vedomosť žalobcov, že uvedený pozemok im nepatrí, nie je rozhodnou skutočnosťou, pretože predmetom konania bolo len určenie, či sporný spoluvlastnícky podiel patrí do dedičstva po neb. B. R., teda, či ku dňu smrti 29.10.2002 bola vlastníčkou B. R..

54. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a to aj závislom výroku o náhrade trov konania, keď súd prvej inštancie rozhodol podľa správneho ustanovenia zákona a toto správne aplikoval.

55. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobcovia boli v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešní a preto im vzniklo proti žalovaným právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

56. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh § 428 CSP).